

Arrest

nr. 173 903 van 1 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 21 april 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat K. BLOMME en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig van Urus-Martan, Tsjetsjenië. U huwde vorig jaar op wettige wijze met R. M. M. (...) (O.V.(...)).

In 2009 kwam u voor het eerst, samen met uw vader, M. Z. (...) (O.V.(...)), naar België. Uw vader vroeg asiel op 24 augustus 2009. Deze asielaanvraag werd afgesloten met een zogenaamde bijlage 26quater (weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten) omdat volgens de Dublin-verordening Polen verantwoordelijk was voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Op 9 maart 2011 vroeg uw vader voor de tweede keer asiel in België. U was inmiddels meerderjarig en diende op dezelfde datum uw eerste aanvraag in eigen naam in. Op 23 november 2011 werden de asielaanvragen

van uw vader en uzelf afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 21 februari 2012 werd deze beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 5 april 2012 verwierp de Raad van State het ingestelde cassatieberoep. U ging nadien met uw vader naar Duitsland en vroeg er opnieuw asiel. In oktober of november 2013 keerde u echter terug naar Tsjetsjenië en dit met de hulp van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM); uw moeder, R. B. Z. (...) (O.V.(...)) was op dat moment ziek. Uw vader keerde terug naar België.

Na uw terugkeer in Tsjetsjenië, eind 2013, ging u als taxichauffeur aan de slag bij het bedrijf Lider M. Op 16 mei 2015 werd u door een agent tegengehouden. U werd meegenomen naar de plaatselijke ROVD-afdeling van Urus-Martan en werd er onderworpen aan bloed- en urinetests, waarmee onderzocht werd of u onder invloed van drugs of alcohol reed. De controles bleken negatief, maar u werd wel betrapt op het rijden zonder geldig verzekeringsbewijs. Na het betalen van een boete en nadat uw voertuig met een drughond was doorzocht, mocht u beschikken. U ging naar huis om te eten en te bidden. Uw moeder was niet thuis, omdat ze aan het werk was en uw echtgenote was evenmin thuis; u had haar die ochtend naar haar moeder in Grozny gebracht. Toen u terug met uw taxi wilde vertrekken, werd u door de agent, een zekere K. (...), die u eerder had meegenomen naar de ROVD, aangesproken en verzocht om mee te rijden; u zou nog een betalingsbewijs voor uw boete moeten ondertekenen. U werd, tot uw verbazing, echter niet naar de ROVD van Urus-Martan gebracht, maar naar een verlaten gebouw in Grozny. In Verdaus, een grote evenementenhal waar een omstreden huwelijk aan de gang was, werd u overgedragen. De daaropvolgende uren werd u niet ondervraagd, maar uit de dialogen van uw bewakers kon u wel afleiden dat u werd beschuldigd van het bezit en het verhandelen van drugs. U werd hard geslagen en daarbij brak u enkele ribben. In de nacht van 16 op 17 mei 2015 werd u aan uw oom overgedragen, nadat u eerst onder dwang documenten had ondertekend. Uw oom bracht u naar huis. U kreeg er de eerste zorgen. Op 17 mei 2015 ging u, samen met uw oom, uw echtgenote bij haar moeder in Grozny ophalen. U bleef nog een tweetal weken thuis om te revalideren en vervolgens dook u bij meerdere familieleden en vrienden onder. Intussen werd volop uw vlucht uit Tsjetsjenië georganiseerd. Op 15 juli 2015 verliet u Tsjetsjenië en dit samen met uw moeder en echtgenote. In Polen vroegen jullie asiel, maar zonder de uitkomst van deze aanvraag af te wachten, reisden jullie door naar België. Op 27 juli 2015 vroegen uw moeder, uw echtgenote en uzelf asiel bij de Belgische autoriteiten.

Voor deze aanvraag legt u de volgende documenten over: uw intern Russisch paspoort, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, een brief van een mensenrechtenorganisatie en een usb-stick, met daarop beelden van uzelf, die werden gemaakt na uw vasthouding op 16 mei 2015.

Uw echtgenote en uw moeder beroepen zich op de door u ingeroepen elementen.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Voor onderhavige aanvraag beroept u zich op een eenmalig maar ernstig incident dat zich voordeed op 16 mei 2015, oftewel zo een anderhalf jaar na uw terugkeer in Tsjetsjenië. U geeft eerst aan geen concrete verklaring te hebben voor het feit dat u werd gevisieerd door Tsjetsjeense ordediensten (CGVS, gehoorverslag dd.09.03.2016, p.14), om vervolgens het ernstige incident toe te schrijven aan hetzij de achtergrond van uw vader, hetzij uw afkomst uit een bemiddelde familie.

Welnu, vooreerst moet benadrukt worden dat uw vorige en tevens eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien u zich beriep op de problemen van uw vader, die ongeloofwaardig werden bevonden. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Het ingestelde cassatieberoep bij de Raad van State werd

verworpen. Bijgevolg staat de eindbeoordeling van uw vorige aanvraag vast en kan het Commissariaat-generaal er zich toe beperken om in uw geval de door u aangebrachte nieuwe elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Er moet echter opgemerkt worden dat u het enige incident dat u na uw terugkeer naar Tsjetsjenië, die dateert van eind 2013, zou hebben meegemaakt en dat klaarblijkelijk de directe aanleiding was voor uw vlucht uit uw herkomstregio, niet aannemelijk hebt weten te maken en wel op basis van de volgende vaststellingen.

Zo werd een zeer ernstige tegenstrijdigheid vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen voor de asielinstanties, aangaande het enige door u beschreven vervolgingsfeit, dat de rechtstreekse aanleiding voor uw vlucht zou geweest zijn.

Bij het begin van uw asielgehoor door het Commissariaat-generaal werd u expliciet gevraagd hoe de registratie van uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken was verlopen. U verklaarde (CGVS, gehoorverslag dd.09.03.2016, p.2) dat dit alles goed verlopen was en op de daaropvolgende vraag of uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken correct geregistreerd werden, geeft u aan dat dit inderdaad het geval was (CGVS, p.2). Er werd echter vastgesteld dat u tijdens uw asielgehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde dat u op 16 mei 2015 werd opgepakt én de daaropvolgende nacht – de nacht van 16 op 17 mei 2015 – weer op vrije voeten werd gesteld (CGVS, p.6), wat allerm minst strookt met uw verklaringen in de bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde CGVS-vragenlijst, waarin u verklaarde (CGVS-vragenlijst, DVZ, vraag 3.1, p.2 en vraag 3.5, p.3) dat u 2 dagen en 2 nachten werd vastgehouden. Bij confrontatie (CGVS, p.6) met uw inconsistente verklaringen, geeft u eerst aan dat uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dan niet kloppen, maar wanneer uw verklaringen u precies worden aangewezen, beweert u opnieuw (CGVS, p.6) dat uw eerdere verklaringen dan niet correct zijn. Hiermee biedt u geen afdoende en plausibele uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Immers, uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat de directe aanleiding voor uw vlucht een eenmalig vervolgingsfeit was, waarbij u (vals)elijk werd beschuldigd van drugbezit. Van u mocht verwacht worden dat u eenduidiger verklaringen zou afleggen over een eenmalig, zwaarwichtig en ingrijpend vervolgingsfeit en de duur van de daaraan verbonden detentie, wat in casu duidelijk niet het geval blijkt te zijn. Deze vaststelling ondermijnt reeds in ernstige mate uw geloofwaardigheid.

Nog in verband met het enige vervolgingsfeit, kan trouwens opgemerkt worden dat uzelf dit in de voormelde vragenlijst situeerde rond 15 juli 2015 (CGVS-vragenlijst, DVZ, vraag 3.1 en 3.5). Uw moeder maakte, eveneens in de CGVS-vragenlijst, geen melding van een precieze datum (CGVS-vragenlijst, DVZ, Z. R. (...)) en uw echtgenote situeerde, opnieuw in de CGVS-vragenlijst (CGVS-vragenlijst, DVZ, M. (...), vraag 3.5), het enige door u ondergane vervolgingsfeit op 15 of 16 mei 2015. Hier kan opgemerkt worden dat van de leden van dezelfde familie, die hun asielrelaas quasi integraal baseren op een eenmalig vervolgingsfeit jegens één familielid, mag verwacht worden dat zij deze ingrijpende gebeurtenis duidelijker, eenduidiger en coherenter in hun opeenvolgende verklaringen zouden situeren, wat niet het geval blijkt te zijn. Bijgevolg rijzen nog meer twijfels over uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van het eenmalige vervolgingsfeit in het bijzonder. Uw verklaringen bleken ook op een ander punt weinig coherent.

Op de vraag om iets te vertellen over uw terugkeer thuis – na uw detentie – verklaarde u in eerste instantie (CGVS, p.7) dat u zich van de eerste 3 à 4 dagen na uw terugkeer niet veel herinnert en dat u veel in bed lag. Op de vraag, kort nadien, van de Protection Officer, of u dan 3 à 4 dagen bedlegerig was, antwoordt u (CGVS, p.7) dat u om te eten en voor toiletbezoeken opstond, maar niet het huis uitkwam. Kort daarop geeft u echter aan dat uw oom uw vrouw ging ophalen en u geeft aan dat dit op 17 mei 2015 gebeurde en dat u hierbij aanwezig was (CGVS, p.8). Dergelijke verklaringen lijken weinig coherent; dat u aanvankelijk laat uitschijnen dermate zwaar verwond te zijn door uw vervolgers, waarbij u nauwelijks te been was, maar kort daarop verklaart uw echtgenote op de dag van uw vrijlating (mee) te zijn gaan ophalen, is weinig logisch en coherent te noemen. Uw verklaringen zijn ook op dit punt weinig coherent en ondergraven nog verder uw geloofwaardigheid.

Er werd vastgesteld dat uw echtgenote en uzelf over een ander aspect van uw relaas tegenstrijdig bleken in jullie verklaringen, in casu over uw verblijfplaatsen sinds uw vrijlating op 17 mei 2015.

U verklaart (CGVS, p.9) dat u, na uw terugkeer op 17 mei 2015 ongeveer 2 weken thuis bleef. Na deze 2 weken overnachtte u nog maximaal 3 à 4 keer thuis (CGVS, p.9). Voor het overige logeerde u bij familie en vrienden (CGVS, p.9). Uw echtgenote werd gevraagd waar u verbleef vanaf uw vrijlating tot jullie vertrek in juli 2015. Zij verklaarde (CGVS, M. (...), p.2) dat u in het huis waar jullie woonden verbleef en ze voegde hier aan toe dat u de hele tijd thuis bent blijven wonen; als dat niet het geval was, dan zou uw echtgenote dit zeker geweten hebben (CGVS, M. (...), p.2). Ze bevestigde vervolgens expliciet dat u vanaf 17 mei (2015) tot uw vlucht (in juli 2015) thuis bleef (CGVS, M. (...), p.2). Op de daaropvolgende vraag of u soms bij familie of vrienden logeerde in voormelde periode, verklaart uw echtgenote (CGVS, M. (...), p.3) dat dit niet het geval was: u was bang om nog buiten te komen, u bleef de hele tijd binnen en was nauwelijks te been. Daarop werd uw echtgenote geconfronteerd met uw toch

merkelijk afwijkende verklaringen. Uw echtgenote beweert daarop dat ze zich dan mogelijk vergist heeft (CGVS, M. (...), p.3). Welnu, dergelijke uitleg is niet afdoende. Uw verblijf sinds uw vrijlating op 17 mei 2015 was voor u, uw echtgenote en uw moeder een ingrijpende periode, waarin jullie jullie vlucht voorbereidden. Van deze periode kan verwacht worden dat u en uw echtgenote eenduidiger zouden zijn in jullie verklaringen over uw respectievelijke verblijfplaats(en). De vaststelling dat uw echtgenote en uzelf op dit punt dusdanig afwijkende verklaringen afleggen, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Verder moet worden opgemerkt dat de opeenvolgende démarches van uw vervolgers niet logisch zijn. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u op 16 mei 2015 een eerste keer werd tegengehouden door de politie omdat u mogelijk onder invloed reed en dit tijdens uw werk als taxichauffeur. U werd onderworpen aan tests om te onderzoeken of u al dan niet onder invloed uw voertuig bestuurt en hierbij werd ook uw voertuig gecontroleerd op drugs. Deze tests bleken negatief, doch u bleek niet in regel te zijn met de verzekering van uw voertuig en daarom moest u een administratieve boete betalen, waarna men u liet beschikken. Echter, korte tijd nadien stond één van de agenten, die betrokken was bij voormelde controle, u aan uw woonst op te wachten. Onder het mom van het moeten ondertekenen van een betalingsbewijs van de administratieve boete, werd u opnieuw meegenomen, maar u werd niet opnieuw naar de plaatselijke afdeling van de ROVD van Urus-Martan gebracht, maar naar een verlaten gebouw in Grozny, waar u ernstig zou mishandeld zijn en waar u alsnog werd beticht van drugbezit. Welnu, een dergelijke opeenvolging van démarches van uw vervolgers is weinig logisch en dus weinig aannemelijk te noemen. Indien Tsjetsjeense autoriteiten u om één of andere reden viseerden, ware het logischer geweest dat u na de eerste controle niet vrijgelaten werd en meteen werd afgevoerd naar een plaats waar u valselijk zou beschuldigd en mishandeld worden. Een dergelijke opeenvolging van démarches door uw vervolgers is weinig logisch en dus weinig aannemelijk te noemen. Uw geloofwaardigheid wordt bijgevolg nog verder ondergraven.

Ter staving van de door u beschreven vervolging, legt u 2 bewijsstukken over: een brief van een mensenrechtenactivist en een usb-stick, met daarop filmbeelden waarop u te zien bent. Er kan, zeker in het licht van de hiervoor gedane vaststellingen, getwijfeld worden aan de bewijswaarde van deze stukken.

Inzake de brief van de mensenrechtenactivist, een zekere M. E. (...), moet opgemerkt worden dat uzelf erkent dat hij de brief (gericht aan de Belgische autoriteiten) klaarblijkelijk louter op basis van uw verklaringen opstelde (CGVS, p.4). U geeft bovendien aan dat de betrokkene een vriend des huizes is (CGVS, p.4). Welnu, een dergelijk document, van de hand van een vriend des huizes bovendien, kan niet beschouwd worden als een objectief en neutraal bewijsstuk. De beelden van uzelf op de usb-stick overtuigen evenmin. Op de bewuste beelden bent uzelf te zien en uw rug en schouders vertonen verwondingen. Afgezien van de vaststelling dat foto- en videomateriaal vatbaar is voor allerhande manipulatie en inscenering en uw verklaring, als zou u een geoefend bokser zijn (CGVS, p.5), moet nog opgemerkt worden dat uw verklaringen en deze van uw echtgenote over de drager van de beelden – een smartphone – ook twijfels doen rijzen. Uzelf was nogal vaag in uw verklaringen over het moment waarop de beelden zouden gemaakt zijn (10 dagen na uw vrijlating, 2 weken, maximaal 3 weken nadien: CGVS, p.13), maar u verklaarde dat de beelden met de telefoon (smartphone) van uw echtgenote werden gemaakt. Op de daaropvolgende vraag of uw echtgenote de betreffende telefoon en beelden nog bezit, verklaarde u (CGVS, p.13) dat ze geen telefoon meer heeft en dat jullie enkel nog de telefoon bezitten die u in uw bezit had tijdens uw asielgehoor door het CGVS. U liet uit niets blijken dat de beelden werden geschoten met de telefoon die u tijdens uw asielgehoor in uw bezit had. U beweerde ook dat de op de beelden van uw smartphone zichtbare datum (23.12.2015) te verklaren zijn door het feit dat op die datum de beelden op de door u gebruikte telefoon geplaatst werden (CGVS, p.13). Uw echtgenote liet dan weer uitschijnen dat de beelden gemaakt werden met de telefoon die u tijdens uw asielgehoor bij zich had (CGVS, M. (...), p.4). Uw echtgenote werd erop gewezen dat u gewag maakte van het gebruik van een andere telefoon, dan de telefoon die u tijdens uw asielgehoor voorlegde, waarop uw echtgenote beweerde dat het enkel hetzelfde type (Samsung) betrof (CGVS, M. (...), p.4). Dergelijke verklaringen doen, op basis van het bij u reeds vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid, ernstige vragen rijzen bij de bewijswaarde van het overlegde stuk.

Op basis van uw verklaringen en de door u overlegde stavingsstukken, kan bijgevolg niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging volgens de bepalingen van de Conventie van Genève.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen

de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van alle hiervoor besproken elementen kan in uw hoofde dan ook geen gegronde vrees voor vervolging volgens de bepalingen van de Conventie van Genève worden vastgesteld, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

De overige door u overlegde documenten werpen geen ander licht op de negatieve eindbeoordeling van onderhavige aanvraag. Uw intern paspoort en uw rijbewijs staven uw identiteit, die niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. De door u overlegde huwelijksakte staft de formele band tussen uw echtgenote en uzelf, hetgeen evenmin ter discussie staat.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat ook ten aanzien van zowel uw echtgenote R. M. M. (...) (O.V(...)), als uw moeder R. B. Z. (...) (O.V(...)), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

De derde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van derde verzoekende partij, zijnde de moeder van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar derde verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar zoon.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen "48/3 en 4" en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het verbod van willekeur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de "beginzelen van behoorlijk bestuur". In een tweede middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 EVRM *juncto* artikel 13 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het "fair play-beginsel" en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door verzoekende partijen aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. In verband met de opgeworpen schending van het "fair play-beginsel" merkt de Raad op dat verzoekende partijen niet aanvoeren op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissingen. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het tweede middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partijen niet aantonen op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het tweede middel is derhalve evenmin ontvankelijk.

2.2.3. Betreffende de niet nader gepreciseerd opgeworpen schending van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet merkt de Raad vooreerst op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 57/6, eerste lid van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar deze wetbepaling enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven tonen verzoekende partijen *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden. Het derde lid van dit artikel is op verzoekende partijen niet van toepassing daar verzoekende partijen geen onderdanen betreffen van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen of van een land dat partij is bij een toetredingsverdrag tot de Europese Unie dat nog niet in werking is getreden.

Waar verzoekende partijen de schending van de formele motiveringsplicht inroepen, merkt de Raad op dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Waar verwerende partij het enige vervolgingsfeit waar eerste verzoekende partij na haar terugkeer naar Tsjetsjenië, die dateert van eind 2013, het slachtoffer van zou zijn geworden niet geloofwaardig acht, benadrukken verzoekende partijen dat de door hen voorgehouden gebeurtenissen wel degelijk plaatsvonden. Eerste verzoekende partij werd effectief op 16 mei 2015 opgepakt en vastgehouden. Eerste verzoekende partij *“blijft bij zijn feitenrelaas dat ook overeenstemt met de werkelijkheid en hij kan niet anders dan dit verhaal te vertellen, en het kan hem niet ten kwade geduid worden dat hij in de geschetste omstandigheden, zich niet langer in gevaar heeft gebracht om nog de nodige bewijsstukken te verzamelen / meer informatie te bekomen”*.

2.2.5.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari

2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partijen toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijven.

Voorts dient te worden aangestipt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partijen eveneens in gebreke blijven.

Waar verzoekende partijen nog stellen dat het *“hem niet ten kwade geduid worden dat hij in de geschetste omstandigheden, zich niet langer in gevaar heeft gebracht om nog de nodige bewijsstukken te verzamelen / meer informatie te bekomen”*, stelt de Raad vast dat dit betoog blijk geeft van een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen. Nergens uit de bestreden beslissingen kan worden afgeleid dat van verzoekende partijen wordt verwacht dat zij zichzelf *“in de geschetste omstandigheden”* nog langer in gevaar zouden hebben gebracht om meer bewijsstukken of informatie te bekomen.

2.2.6.1. Verzoekende partijen wijzen er in hun verzoekschrift op dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag, dat verschillende verklaringen elkaar uiteraard kunnen aanvullen en dat de gebeurlijke tegenstellingen en lacunes hoe dan ook niet van die aard zijn om een weigeringsbeslissing te gronden. Verzoekende partijen duiden er verder op dat steeds dient te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan henzelf.

2.2.6.2. De Raad beaamt dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk dienen te leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag. *In casu* heeft verwerende partij echter vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partijen gelet op verschillende flagrante tegenstrijdigheden, incoherenties en onaannemelijkheden in hun verklaringen in verband met de vasthouding van eerste verzoekende partij op 16 mei 2015. Aangezien deze bevindingen allen betrekking hebben op een essentieel element van het weergegeven asielrelaas, namelijk het enige vervolgingsfeit waarvan eerste verzoekende partij het slachtoffer zou zijn geworden na haar terugkeer naar Tsjetsjenië, zijn deze wel degelijk van aard om de weigeringsbeslissing te gronden. De Raad merkt verder eveneens op dat deze vaststellingen gebaseerd zijn op de uitgebreide verklaringen die verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal hebben afgelegd met behulp van een tolk. Dat de door verwerende partij ingeroepen elementen wel degelijk te wijten zijn aan verzoekende partijen zelf, spreekt bijgevolg voor zich.

Betreffende het verweer dat verschillende verklaringen elkaar uiteraard kunnen aanvullen, merkt de Raad op dat uit de lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat de opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen hoe dan ook niet met elkaar kunnen worden verzoend. Het is derhalve niet zo dat deze verklaringen elkaar kunnen aanvullen of dat bepaalde verklaringen kunnen worden beschouwd als een meer uitgebreide versie van de vorige verklaringen die werden afgelegd. Dit – overigens zeer algemeen – verweer kan derhalve niet door de Raad worden bijgetreden.

2.2.7.1. Verzoekende partijen menen dat er *in casu* door verwerende partij geen enkele feitenvinding is gebeurd in de zin dat niets wordt onderzocht en dat verwerende partij zich ertoe heeft beperkt tot de bewering dat geen elementen worden aangebracht die kunnen leiden tot een beslissing tot toekenning en dat om deze reden geen (nieuw) onderzoek zal plaatsvinden. Verzoekende partijen betogen dat verwerende partij zich geenszins tot een dergelijke feitenvinding kan beperken, dewelke inhoudt dat niets wordt onderzocht doch integendeel alles berust op een eenzijdige bewering die evenwel niet strookt met de werkelijkheid.

2.2.7.2. De Raad bemerkt vooreerst dat de eerste asielaanvraag van eerste verzoekende partij van 9 maart 2011 door verwerende partij bij beslissing van 23 november 2011 ongeloofwaardig werd bevonden waardoor aan eerste verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 75 607 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 februari 2012, waartegen het beroep bij de Raad van State ontoelaatbaar werd verklaard bij beschikking nr. 8315 van 5 april 2012 (administratief dossier M. Z., stuk 27). Bijgevolg staat de eindbeoordeling van de vorige asielaanvraag van eerste verzoekende partij vast en kan het Commissariaat-generaal er zich toe beperken om in het geval van eerste verzoekende partij de door haar aangebrachte nieuwe elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

De Raad stelt verder vast dat uit de lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat verwerende partij zich geenszins heeft beperkt tot een *“eenzijdige bewering”* waarbij niets werd onderzocht. Verwerende partij heeft wel degelijk alle door verzoekende partijen aangegeven (nieuwe) feiten en elementen onderzocht en zij heeft op omstandige wijze uiteengezet waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen weergegeven asielmotieven. Gelet op de uitgebreide motivering van

verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partijen aangereikte documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er wel degelijk een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden – waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.20. – en dat er geenszins sprake is van een “*eenzijdige bewering*” waarbij niets werd onderzocht.

2.2.8.1. Omtrent de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van eerste verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken en deze op het Commissariaat-generaal aangaande de duur van haar vasthouding, stellen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij op 16 mei 2015 werd opgepakt en vrijgelaten werd in de nacht van 16 op 17 mei 2015. De verklaring van eerste verzoekende partij dat zij twee dagen en twee nachten werd vastgehouden is niet correct.

2.2.8.2. De Raad stelt evenwel vast dat uit de vragenlijst die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat eerste verzoekende partij daar verklaarde “*2 dagen en 2 nachten*” in Grozny te zijn vastgehouden (administratief dossier M. Z., stuk 18). Dit verslag werd aan eerste verzoekende partij voorgelezen in het Russisch, waarna zij het ter goedkeuring ondertekende (administratief dossier M. Z., stuk 18, vragenlijst CGVS, p. 3). Bij de aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal bevestigde eerste verzoekende partij dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan haar werden voorgelezen en stelde zij dat alles correct werd genoteerd (administratief dossier M. Z., stuk 5, gehoorverslag CGVS M. Z. d.d. 09/03/2016, p. 2). De Raad wijst erop dat verzoekende partijen niet zonder meer kunnen verwijzen naar één versie van de verklaringen van eerste verzoekende partij teneinde de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden.

2.2.9.1. Waar verwerende partij motiveert dat verzoekende partijen er niet in slagen deze ingrijpende gebeurtenis duidelijk, eenduidig en coherent in de tijd te situeren, voeren verzoekende partijen aan dat eerste verzoekende partij de feiten steeds correct gesitueerd heeft op 16 mei 2015. Ook tweede verzoekende partij situeerde de feiten op of rond deze datum. Door derde verzoekende partij werd geen exacte datum opgegeven. Eerste verzoekende partij heeft nooit verklaard dat deze feiten plaatsvonden op 15 juli 2015, doch heeft louter bemerkt dat haar problemen voortduurden tot aan haar vertrek uit Tsjetsjenië op 15 juli 2015, daar zij tot dan vreesde dat er iets ergs zou gebeuren.

2.2.9.2. De Raad stelt evenwel vast dat eerste verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken tot tweemaal toe uitdrukkelijk stelde dat zij “*rond 15 juli 2015*” werd aangehouden (administratief dossier M. Z., stuk 18, vragenlijst CGVS, vragen 3.1 en 3.5). Hierbij dient herhaald te worden dat deze verklaringen aan eerste verzoekende partij werden voorgelezen in het Russisch, dat zij deze verklaringen ter goedkeuring ondertekende en dat zij op het Commissariaat-generaal stelde dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken correct werden genoteerd. Het betoog dat eerste verzoekende partij nooit zou hebben verklaard dat deze feiten plaatsvonden op 15 juli 2015 en louter heeft bemerkt dat haar problemen voortduurden tot aan haar vertrek uit Tsjetsjenië op 15 juli 2015, kan dan ook geenszins overtuigen. Wat betreft tweede verzoekende partij, dient te worden vastgesteld dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat haar echtgenoot “*op 15 of 16 mei 2015*” werd aangehouden (administratief dossier R. M., stuk 19, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Derde verzoekende partij maakte tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding van een precieze datum (administratief dossier R. Z., stuk 9, vragenlijst CGVS). De Raad is van oordeel dat het afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas dat verzoekende partijen er tijdens hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet in slagen deze ingrijpende gebeurtenis duidelijker, eenduidiger en meer coherent in de tijd te situeren, temeer daar dit het enige vervolgingsfeit is dat de rechtstreekse aanleiding vormde voor hun vlucht uit hun land van herkomst.

2.2.10.1. Betreffende de vastgestelde incoherentie tussen enerzijds de verklaringen van eerste verzoekende partij waarin zij laat uitschijnen dermate zwaar verwond te zijn door haar vervolgers waarbij zij nauwelijks te been was en anderzijds haar verklaring dat zij haar echtgenote op de dag van haar vrijlating (mee) is gaan ophalen, benadrukken verzoekende partijen vooreerst dat eerste verzoekende partij tijdens haar detentie zware slagen op haar hoofd had gekregen. Zij herinnert zich dan ook (bijna) niets meer van de periode nadat zij werd vrijgelaten. Sindsdien heeft eerste verzoekende partij ernstige geheugenstoornissen en zeer zware angststoornissen. Verzoekende partijen bevestigen dat eerste verzoekende partij op 17 mei 2015 mee haar echtgenote is gaan halen, ondanks haar ernstige medische toestand. Nadien was zij voor enkele dagen bedlegerig, waarbij zij niet meer uit bed kwam tenzij om te eten en voor toiletbezoeken.

2.2.10.2. De Raad bemerkt evenwel dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat, nadat zij werd overgedragen aan haar oom in de nacht van 16 op 17 mei, zij onmiddellijk naar huis gingen en dat zij de eerste 3 à 4 dagen bijna de hele tijd in bed lag, enkel opstond om te eten en naar het toilet te gaan en het huis niet uitging (administratief dossier M. Z., stuk 5, gehoorverslag CGVS M. Z. d.d. 09/03/2016, p. 7). Het is dan ook totaal onverenigbaar met deze verklaring wanneer eerste verzoekende partij nadien plots stelt op 17 mei te zijn meegegaan met haar oom om haar echtgenote te gaan ophalen (administratief dossier M. Z., stuk 5, gehoorverslag CGVS M. Z. d.d. 09/03/2016, p. 8). Daar waar verzoekende partijen deze incoherentie trachten te verklaren door *“ernstige geheugenstoornissen en zeer zware angststoornissen”* in hoofde van eerste verzoekende partij na dit incident, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen desbetreffend evenwel geen enkel medisch attest bijbrengen waardoor deze verklaring slechts als een blote bewering kan worden weerhouden en niet kan aanvaard worden als vergoelijking voor de vastgestelde incoherentie.

2.2.11.1. Waar verwerende partij stelt dat de onderlinge verklaringen van eerste en tweede verzoekende partij over de verblijfplaatsen van eerste verzoekende partij sinds haar vrijlating op 17 mei 2015 tegenstrijdig zijn, geven verzoekende partijen aan dat eerste verzoekende partij na een tweetal weken thuis te hebben verbleven, nog drie à vier keer thuis heeft overnacht en voor het overige bij familie en vrienden heeft verbleven. Tweede verzoekende partij heeft zich desbetreffend vergist, zoals zij ook heeft toegegeven tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal.

2.2.11.2. De Raad is evenwel van oordeel dat in redelijkheid kan worden aangenomen dat deze ingrijpende periode, waarin verzoekende partijen hun vlucht voorbereidden, in het geheugen gegrift staat van verzoekende partijen. Dat tweede verzoekende partij zich zou vergissen over het feit of haar echtgenoot al dan niet de hele tijd thuis is blijven wonen tijdens deze periode, is dan ook allesbehalve plausibel en kan geenszins aanvaard worden als afdoende uitleg voor deze flagrante tegenstrijdigheid in hun verklaringen.

2.2.12.1. Wat betreft de motivering in de bestreden beslissingen dat de opeenvolgende démarches van de vervolgers van eerste verzoekende partij weinig logisch zijn daar het logischer zou zijn geweest dat eerste verzoekende partij na de eerste controle niet vrijgelaten werd en meteen werd afgevoerd naar een plaats waar zij valselijk zou beschuldigd en mishandeld worden, opperen verzoekende partijen dat verwerende partij er ten onrechte van lijkt uit te gaan dat de vervolgers de politie van Urus-Martan betreffen. Evenwel waren de vervolgers afkomstig van Grozny en behoorden zij niet tot de politie van Urus-Martan.

2.2.12.2. De Raad stelt evenwel vast dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal expliciet aangaf dat de agent die haar naar het verlaten gebouw in Grozny had gebracht, dezelfde agent was die haar eerder die dag naar de ROVD van Urus-Martan had gebracht (administratief dossier M. Z., stuk 5, gehoorverslag CGVS M. Z. d.d. 09/03/2016, p. 5). Daar het duidelijk dezelfde politie betrof die eerste verzoekende partij eerder die dag had gecontroleerd, is het dan ook geenszins logisch dat deze politie, indien de Tsjetsjeense autoriteiten eerste verzoekende partij inderdaad zouden viseren, eerste verzoekende partij na deze eerste controle gewoon vrijliet en haar niet meteen afvoerde naar een plaats waar eerste verzoekende partij valselijk zou beschuldigd en mishandeld worden.

2.2.13. Daar waar verzoekende partijen opwerpen dat *“het feit dat verzoeker effectief is opgepakt geworden en vastgehouden, bewezen kan worden door navraag te doen bij de verschillende mensenrechtenorganisaties in het land van herkomst, die deze arrestatie en vasthouding zullen kunnen bevestigen”*, wijst de Raad verzoekende partijen erop dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De stelling van verzoekende partijen dat de vasthouding van eerste verzoekende partij bewezen kan worden door navraag te doen bij de verschillende mensenrechtenorganisaties in het land van herkomst, is dan ook niet dienstig.

2.2.14. Daar waar verzoekende partijen nog verwijzen naar de brief van de mensenrechtenactivist die zij hebben voorgelegd, stellende dat *“er toch enige objectiviteit verboden is aan het geen door hem is neergeschreven in diens verklaring”* doordat deze persoon mensenrechtenactivist is, wijst de Raad er evenwel op dat door eerste verzoekende partij aangegeven werd dat de betrokkene een vriend des

huizen is (administratief dossier M. Z., stuk 5, gehoorverslag CGVS M. Z. d.d. 09/03/2016, p. 4), waardoor het document bezwaarlijk beschouwd kan worden als een objectief en neutraal bewijsstuk. De bewijswaarde van het stuk wordt bovendien verder ondermijnd door het feit dat de brief louter op basis van de verklaringen van eerste verzoekende partij werd opgesteld (administratief dossier M. Z., stuk 5, gehoorverslag CGVS M. Z., d.d. 09/03/2016, p. 4). Verder oordeelt de Raad dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.15.1. Ten slotte verwijzen verzoekende partijen nog naar de beelden op de usb-stick die door eerste verzoekende partij werd bijgebracht. Hierop is duidelijk te zien dat de rug en schouders van eerste verzoekende partij ernstige verwondingen vertonen. Eerste verzoekende partij werd destijds geslagen en heeft hierbij vier ribben gebroken, hetgeen door de arts te Kapellen vastgesteld en bevestigd kon worden. Verzoekende partijen geven aan dat deze beelden genomen werden met de smartphone van tweede verzoekende partij en naderhand, op 23 december 2015, werden overgezet op de smartphone van eerste verzoekende partij. Beide smartphones zijn van hetzelfde merk.

2.2.15.2. De Raad wijst er evenwel vooreerst op dat aan dergelijke privé-beelden geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke manipulatie en door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien vormen deze beelden geen enkel bewijs van de door eerste verzoekende partij beweerde oorzaak van deze verwondingen. Dit geldt des te meer daar eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor aangaf een geoefend bokser te zijn (administratief dossier M. Z., stuk 5, gehoorverslag CGVS M.Z. d.d. 09/03/2016, p. 5).

De bewijswaarde van deze beelden wordt daarenboven verder ondermijnd door de vage en incoherente verklaringen van eerste en tweede verzoekende partij over hoe en wanneer deze beelden gemaakt werden. Eerste verzoekende partij stelde tijdens haar gehoor vaagweg dat deze beelden '10 dagen na haar vrijlating, 2 weken, maximaal 3 weken later' werden gemaakt door haar echtgenote. Dit zou gebeurd zijn met de smartphone van haar echtgenote, waarna de beelden op 23 december 2015 werden overgezet op de smartphone van eerste verzoekende partij, hetgeen de op de beelden zichtbare datum (23 december 2015) zou verklaren (administratief dossier M. Z., stuk 5, gehoorverslag CGVS M.Z. d.d. 09/03/2016, p. 13). Haar echtgenote zou de smartphone waarmee de beelden werden genomen niet meer bezitten en zij zouden enkel nog de telefoon bezitten die eerste verzoekende partij in haar bezit had tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal (administratief dossier M. Z., stuk 5, gehoorverslag CGVS M.Z. d.d. 09/03/2016, p. 13). Tweede verzoekende partij verklaart van haar kant dan weer dat zij de beelden maakte met haar smartphone en dat deze smartphone nu in het bezit is van haar echtgenoot (administratief dossier R. M., stuk 6, gehoorverslag CGVS R.M. d.d. 09/03/2016, p. 3-4). Wanneer zij geconfronteerd wordt met de afwijkende verklaringen van haar echtgenoot, geeft zij de weinig overtuigende uitleg dat zij bedoelde dat het enkel hetzelfde type (Samsung) betrof (administratief dossier R. M., stuk 6, gehoorverslag CGVS R.M. d.d. 09/03/2016, p. 4). De Raad stelt vast dat verzoekende partijen zich dienaangaande in hun verzoekschrift beperken tot het herhalen van de door eerste verzoekende partij gegeven versie van de feiten, hetgeen niet volstaat om deze incoherentie in hun verklaringen te weerleggen.

Wat nog de bemerking van verzoekende partijen betreft dat het feit dat eerste verzoekende partij destijds geslagen werd en hierbij vier ribben heeft gebroken vastgesteld en bevestigd kon worden door de arts te Kapellen, stelt de Raad evenwel vast dat door verzoekende partijen desbetreffend geen enkel medisch attest wordt voorgelegd. Volledigheidshalve herhaalt de Raad nog dat, daar waar eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor stelde dat *"Nu in het opvangcentrum heeft de dokter me onderzocht en bevestigd dat er ribben gebroken waren. U zou dat eventueel kunnen opvragen"*, noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

2.2.16. Daar waar verzoekende partijen stellen dat *"geen uitspraak is gedaan betreffende het lot van eerste verzoekster die als alleenstaande met zes kinderen ten laste, geenszins in veiligheid en tegen de tradities in aldaar kan blijven wonen temeer zij bedreigd is geworden door de schoonfamilie"*, stelt de Raad vast dat geen van de verzoekende partijen een *"alleenstaande met zes kinderen ten laste"* betreft en dat geen van de verzoekende partijen tijdens hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken of hun gehoor op het Commissariaat-generaal enige melding gemaakt heeft van bedreigingen vanwege de schoonfamilie. Dit argument mist dan ook feitelijke grondslag.

2.2.17. Betreffende een attest van Memorial van 16 mei 2016 dat volgens verzoekende partijen de voorgehouden problemen van eerste verzoekende partij zou bevestigen – aan de Raad overgemaakt bij aangetekend schrijven van 25 juli 2016 en in origineel neergelegd ter terechtzitting – wijst de Raad er wederom op dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.18. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.19. Waar verzoekende partijen menen dat de weigeringsbeslissingen geen motivering bevatten met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen betogen in dit verband dat er in Tsjetsjenië tot op heden verscheidene problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen. Zij verwijzen desbetreffend naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*. Verzoekende partijen wijzen er verder nog op dat er geen enkel afdoend onderzoek werd verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië en dat het Hof van Justitie in zijn arrest van 17 februari 2009 heeft geoordeeld dat het betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging en dat het reeds voldoende is om een *“algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen”*.

Verzoekende partijen verwijzen naar de verscheidene problemen op het vlak van de mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië en wijzen op de precaire situatie aldaar. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen middels de voormelde argumentatie niet aantonen dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van de administratieve dossiers, meer bepaald de *“COI Focus: Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie”* van 22 juni 2015 (administratief dossier M. Z. en R. M., stukken 16 en 17, landeninformatie, deel 1; administratief dossier R. Z., stuk 8, landeninformatie, deel 1) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen gezien het gericht en gelimiteerd karakter van deze handelingen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door

verzoekende partijen door de loutere verwijzing naar de nog aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië heden nog niet vrij is van problemen niet weerlegd. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen andersluidende onafhankelijke en objectieve concrete informatie bijbrengen waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd, niet correct zou zijn. In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.20. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier M. Z. en R. M., stukken 14, 15, 16 en 17, landeninformatie, deel 1; administratief dossier R. Z., stukken 7 en 8, landeninformatie, deel 1), en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 9 maart 2016 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.21. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT